

Matta Lóránt kalandor típus. Dalszerző-énekes akart lenni, de a zenekaruknak dobosra volt szüksége. A hangszerétől azért vált meg, mert albérlésre kellett a pénz. Jó sorsa egészen Barcelonáig vezette, hogy találkozzon azzal, aki a bábszínházi világ felé terele. Szabad életre vágyik, de igényli, hogy társulathoz tartozzon. Nem exhibicionista, ám eddigi legnagyobb sikerét egy monodrámával aratja. Ő az, aki a sajtrek-



lamban aznap kettő helyett dolgozott, s aki egyetlen fotója alapján kapott szerepet a Pál Adrienn című, többszörösen díjnyertes filmben. Szellemi izgalmat talált a rövid életű, pécsi alapítású Árnyékszínház tevékenységében, s rendezői babérokra tör a Bóbita Bábszínházban. Hétköznapi halandó nemigen jut szóhoz mellette, ám otthon a felesége viszi a prímet, s úgy élnek, mint egy igazi, nagy olasz család.

Kijátszom magamból a bolondosságot

– Gyerekkoromban azon kaptam magam, hogy sok énekes hangját tudom utánozni, s mivel imádtam az István, a király-t, e rockopera férfiszerepeiben tündököltem. Otthon, a négy fal között, kezemben egy kristály pohárral. Elképzelhető, micsoda Vikidálimitátor lehettem! – meséli nevetve Matta Lóránt. – Se dalszerző, se énekes nem vált belőlem, viszont a zenélés egy ideig jelen volt az életemben, rockbandákban doboltam ki magamból minden dühömet, lázadásomat, örömet, vágyamat. Olyan volt ez nekem, mint egy gyógyító lelki terápia. Aztán pénzszerűben meg kellett válnom a felszereléstől, de ma is vannak kisebb hangszereim, csodás marokkói és andalúziai dobom, utóbbi nem bottal, hanem a kezemmel püfölöm. A minap a Cabaret Kutuzov nevű társasággal léptünk föl egy pécsi szórakozóhelyen. Vers, próza, némi zenei aláfestés, kicsit politizálunk, társadalmat egyengetünk, irodalmárkodunk, s mindvégig együtt gondolkodunk, ahol lehet, mosolygunk is a közönséggel. Vittem gitárt, tangóharmonikát és dobot is, bár az első kettőn nem játszom. De kellett az orosz hangulat, s gondoltam, ha a harmonikán lenyomom azt a három gombot, máris érezzük a didergős-vacogós szibériai vasárnap estét, s a Moszkvába vágyódás kínjait.

– Ezek szerint zenei östehetség!
– Ezt nincs merszem megerősíteni.
– Miként jutott el a bábszínházhoz?
– Egyik barátommal elindultunk Spanyolországba. Toronyiránt Barcelonába, Amszterdamban keresztül, Párizst sem kihagyva. Ott aztán megismerkedtem egy hazánkfival, aki

összeverődött, én már Budapesten voltam. Amikor onnan visszajöttem, Köles Ferenc barátom a JESZ-ből épp átszerződött a pécsi nemzetibe, viszont Sramó Gábor is hívta a bábszínházba. Ám Feri, önmaga helyett engem ajánlott be a Bóbita igazgatójának, aki azonnal fölküldött a színpadra.



később Budapesten elvitt egy óriásbóbus kompániához, a Babtársulathoz. Kísérő-muzsikusként kezdtem, aztán én is óriássá lettem köztük. Tíz éven át dolgoztam velük.

– S hogyan került a pécsi Bóbitába?
– Úgy, hogy majdnem alapító tagja lettem a Janus Egyetemi Színháznak. Uránvárosi játszóhelyük kipfozásában még részt vettem, festettem a székeket, takarítottam a termet, ahol rábukantunk az immár legendás döglött macskára. Csakhogy mire a társulat

– Háromszor elszerződött, de kétszer visszajött. Most mennyire érzi a helyén magát?

– Egyre inkább. Érdekeljük egymást a szakmával, mert a lehetőségek végtelen tárházát látom benne az árnyjátéktól a pantomimen keresztül a tárgyanimációig. Mindenben a tartalmat keresem, amivel üzenni lehet az embereknek, nemcsak igényt tartani a figyelmükre.

– A Novecentóval ezt egymaga is megteszi.

– Most érzem úgy, hogy igazán enyém a darab, formálok-alakítom a magam szája íze szerint. Élvezem, és a közönség is szereti. Boris Jaksov adja hozzá a zenét. Ebből az irodalmi alapanyagból született meg Tornatore filmje, Az óceánjáró zongorista legendája.

– Színházi feladat a javából! Egyedül kiállni, másfél órára...

– Ebbe bele se gondoltam, szerencsére, mert biztosan elretentett volna a feladat!

– De hát annyi műfajban kipróbálta már magát! Abszurdot játszott a



pécsi Árnyszínház Közeleg az idő című előadásában, szerepelt hazai és külföldi reklámfilmekben, meghívták Kocsis Ágnes mozijába, a Pál Adriennbe.

– Ez utóbbi volt életem legnyugodtabb forgatása. Mint egy zen buddhista vikend. Fantasztikusan jó munka volt, a rendezőnővel a mai napig tartom a kapcsolatot.

– Van, akivel szívesen dolgozna?

– Szász Jánossal például. Nagyon szeretem a filmjeit, örömmel lettem volna a Nagy füzet forgatásakor a közelében. Talán egyszer sikerül. S ha már az álmaim említhetem: Indiára és Perura nagyon kíváncsi lennék. Majd ha felcseperedtek a gyerekek, s felső kategóriás nyugdíjamból kedvemre utazgathatok, körbejárjuk a világot! Mármost autóval, mert a feleségem nem hajlandó repülőre ülni.

– Sára félig olasz származású, az édesapja firenzei volt, újságíró, a 70-es években hazánk olaszországi tudósítója. Gondolom, imádják Itáliát.

– Én legjobban Rómát szeretem. Firenze is gyönyörű, igazi ékszerdoboz, de nagyon drága, és rengeteg benne a turista. Róma sokkal emberarcúbb város. Tavaly a csizma lábszáránál, Calabriában nyaraltunk, egy olyan kempingben, amit öregségemre szívesen üzemeltetnék. A sziklaszirtból kilógtott egy fémcső, alattam a mélység, s

én a tenger fölött zuhanyoztam! Leírhatatlan!

– Idén merre vetődnek?

– Szerényebb útra megyünk, mert épp túl vagyunk egy nagy költözködésen, megtaláltuk álmaink otthonát a Tettyén: lenyűgöző panoráma, óriási terasz, a lányainknak külön gyerekszoba, s anyyi hely a házban, hogy a ven-



dégek nálunk is alhatnak. Sára számára elképzelhetetlen, hogy csak mi négyen legyünk otthon, ezért mindig hív barátokat. Nekem ez mégis a pihenést jelenti. Ott már nincs olyan nagy szám, mert kijátszom magamból a bolondosságot. Először egy kávé fő, aztán valami tészta vagy rizottó, és jel-

legzetes görög édességek. A feleségem húga ugyanis, szintén az édesapja révén, félig görög. Az egyik specialitásuk nagyon hasonlít a mi piskótánkra, amit nyakon öntenek egy olyan cukorsziruppal, amihez képest a törökméz kifejezetten savanyú. A házavatón előételnek kéksajtos krémek voltak szalmarépával, aztán sáfrányos rizsgolyó, melynek a közepébe húsos-paradicsomos-zöldbabos ragut teszünk, s az egészet kirántjuk. Én görög szuvlakit készítettem, de nem birkából, hanem tarjából, és grillen sütöttem. Ez a finomság a mi rablólúsunkhoz hasonlatos, csak nem húzunk a nyársra zöldséget. Nálunk ritkán kerül gulyásleves, pörkölt vagy rántott hús az asztalra.

Sajnos a lányaink, Olívia és Cecília leginkább az üres vagy a vajassós-borsos tésztát eszik.

– Szoktak otthon bábozni?

– Ők igen, együtt is, külön is, de az én közreműködésemre nem tartanak igényt. Fantasztikus figurákat teremtenek. A kisebbik, a maga 3 és fél évével, lenyűgözően kreatív, egyetlen babával eljátssza a gyereket, az anyukát, a nagypapát, de még a kutyájukat is. Cecíliának majdnem traktor lett a jele az oviban, igazi, vasos leányzó, a hangja olyan karcos, mint Janis Jopliné volt, de gyönyörű szőke, göndör fürtű, világító kék szemű, úgyhogy mindenkit az ujjai köré csavar. Olívia mélyen érző lélek, az

állatok nagy barátja. Nem tudom, mikor fog köszönni bárkinek is, annyira szemérmes. Állatorvosnak készül, s amikor e témában megkérdezte a hűgát, ő csak annyit válaszolt: én pillangó leszek.

LEJEGYEZTE: CSATÓ ANDREA



www.aquapark.hu
www.facebook.com/orfuaquapark
 Tel.: 06-30/466-88-25

